

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 246/2021
10.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Петра Пауновића, браниоца окривљеног ББ - адвоката Веселина Станковића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Момчила Ковачевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године и то захтеви браниоца окривљеног АА - адвоката Петра Пауновића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Момчила Ковачевића у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и захтев браниоца окривљеног ББ - адвоката Веселина Станковића у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године, између осталих, оглашени су кривим и то окривљени АА због извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, окривљени ББ и ВВ због извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ у стицају са кривичним делом разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, а окривљени ВВ и због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, па су окривљенима ББ и ВВ за извршена кривична дела претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 године за свако

кривично дело и затим је окривљени ББ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.03.2013. године до 18.09.2013. године, окривљени ВВ је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (године) и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 01.11.2012. године до 18.09.2013. године, док је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

Истом пресудом окривљени АА и ББ су на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођени од оптужбе и то окривљени АА за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, а окривљени ББ за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка и судски паушал, а како је то ближе означено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године, између осталих, у ставу II изреке делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног ВВ преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године тако што су радње окривљеног ВВ из чињеничног описа изреке првостепене пресуде правно квалификоване као кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ и кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, па је окривљени ВВ, узимајући му као утврђене казне затвора у трајању од по 1 године из првостепене пресуде за кривично дело из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ и кривично дело из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 01.11.2012. године до 18.09.2013. године, те су делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, а сходно одредби члана 350. став 5. КЗ, од окривљених ББ и ВВ одузета путничка возила, а како је то ближе означено у изреци пресуде и одређено је да трошкови кривичног поступка настали пред судом правног лека падају на терет окривљених, а о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, с тим што ће о трошковима насталим пред првостепеним судом одлучити тај суд, док су у преосталом делу жалбе браниоца окривљеног ВВ и Вишег јавног тужиоца у Нишу, као и у целости жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, одбијене као неосноване и побијана првостепена пресуда је у непреиначеном делу у односу на ове окривљене потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног АА - адвокат Петар Пауновић, због повреда закона из члана 16. став 1, члана 84, члана 90. и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целини пресуде Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да укине само другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак по жалби окривљеног или да преиначи у целини наведене пресуде или само другостепену

пресуду и то тако што ће окривљеног АА на основу одредбе члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног ББ - адвокат Веселин Станковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 462. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини пресуде Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године у односу на окривљеног ББ и предмет у том делу врати на суђење првостепеном или другостепеном суду, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем;

- бранилац окривљеног ВВ - адвокат Момчило Ковачевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ВВ ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода изнетих у захтевима, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године који се примењује од 01.10.2013. године) (у даљем тексту: сада важећи ЗКП) којим је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, број 58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани и то бранилаца окривљених АА и ВВ у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а браниоца окривљеног ББ у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док су исти захтеви у осталом делу недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног ВВ у поднетом захтеву истиче да су побијане правноснажне пресуде засноване искључиво на незаконитим доказима и то на записницима о препознавању која су извршена дана 09.11.2012. године у просторијама МУП-а РС, а које записнике је требало издвојити из списка предмета. По ставу браниоца наведени записници су незаконити пре свега из разлога јер не садрже поуке да су сведоци препознавања дужни да говоре истину и да лажно сведочење представља

кривично дело. Поред тога, у прилог незаконитости ових доказа бранилац наводи и да радња препознавања окривљеног ВВ од стране сведока оштећених није извршена у складу са одредбама члана 104. раније важећег ЗКП (чланови 100. и 90. сада важећег ЗКП), обзиром да су се у врсти за препознавање од укупно петоро лица, са окривљеним ВВ истовремено налазила још и друга двојица окривљених у овом предмету и то ГГ и ДД, а што произилази из записника о препознавању лица МУП-а РС ПУ Ниш ОКП КУ.бр.2864/12 од 09.11.2012. године, при чему се по ставу браниоца у врсти за препознавање може наћи само један од окривљених, а не истовремено више окривљених.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 104. став 1. раније важећег ЗКП, која се односи на доказну радњу препознавања лица или предмета, је прописано да ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређено лице или предмет које је описао, показатељу му се то лице, заједно са другим њему непознатим лицима чије су основне особине сличне онима какве је описао, односно тај предмет, заједно са предметима исте или сличне врсте, након чега ће се затражити да изјави да ли лице или предмет може да препозна са сигурношћу или са одређеним степеном вероватноће и да, у случају потврдног одговора, на препознато лице или предмет укаже.

Имајући у виду да из напред цитиране одредбе члана 104. став 1. раније важећег ЗКП који је важио у време обављања доказне радње препознавања лица - окривљених (такође и из одредаба чланова 100. и 90. сада важећег ЗКП) произилази да приликом вршења доказне радње препознавања лица не постоји обавеза упозорења сведока препознавања да су дужни да говоре истину и да лажно сведочење представља кривично дело, те имајући при томе у виду да из списка предмета произилази да је сваком препознавању окривљених присуствовао и бранилац по службеној дужности окривљених који није имао примедби на извођење ове доказне радње, као и јавни тужилац, истражни судија и судски тумач - преводилац, то су у овом делу везано за незаконитост наведених записника о препознавању лица неосновани наводи браниоца окривљеног. Осим тога, оштећени страни држављани који су вршили препознавање су као сведоци салушани од стране истражног судије Вишег суда у Нишу дана 09.11.2012. године о чему су сачињени записници, а њихово саслушање је обављено уз сва законом прописана упозорења, између осталог да су дужни да говоре истину, да не смеју ништа прећутати и да давање лажног исказа представља кривично дело (члан 102. став 2. и 3. раније важећег ЗКП).

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, стоји навод захтева браниоца окривљеног ВВ да препознавање окривљеног ВВ (такође и окривљених ГГ и ДД) од стране сведока оштећених дана 09.11.2012. године у просторијама МУП-а РС ПУ Ниш, а о којој доказној радњи је сачињено 8 записника о препознавању лица МУП-а РС ПУ Ниш ОКП КУ.бр.2864/12, није обављено у свему у складу са одредбом члана 104. став 1. раније важећег ЗКП, обзиром да је сведоцима оштећенима приликом обављања препознавања, од показаних лица у врсти, уместо једног лица, истовремено показано

три лица у врсти против којих је касније покренут кривични поступак у коме су та лица оглашена кривим и осуђена на затворске казне, дакле приликом сваког од 8 препознавања обављених дана 09.11.2012. године сведоцима оштећенима је уместо једног окривљеног истовремено показано више окривљених, у конкретном случају три окривљена (окривљени ВВ, ГГ и ДД), а што није законито.

Како Врховни касациони суд налази да би, имајући у виду и друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, а затим појединачно и у њиховој међусобној вези оцењене у првостепеној пресуди, а посебно имајући у виду исказе сведока оштећених страних држављанина, исказе сведока ЂЂ и ЕЕ, одбрану окривљеног ВВ дату у истрази у којој је он делимично признао извршење кривичних дела, а коју је суд у том делу прихватио (страна 56 првостепене пресуде), те извештај о међусобној комуникацији ПУ Ниш од 16.12.2013. године, очигледно и без наведених записника о препознавању лица МУП-а РС ПУ Ниш ОКП КУ.бр.2864/12 од 09.11.2012. године, као незаконито изведених доказа, била би донета иста пресуда и окривљени ВВ у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим због извршеног кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ и кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, то самим тим неосновано бранилац овог окривљеног истиче да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП као повреда поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то искључиво на исказу саокривљеног ББ датом у полицији и на записнику о радњи препознавања лица коју врши саокривљени ББ, а који докази су прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП и као незаконити се, сходно члану 84. ЗКП, не могу користити у кривичном поступку. По ставу браниоца наведени докази су незаконито прибављени из разлога јер је саокривљеном ББ, који се у свом исказу датом у полицији изјашњавао о лицу задуженом за смештај кријумчарених странаца, најпре показана фотографија прибављена од полиције у поступку издавања личне карте АА, при чему окривљеном ББ нису заједно са том фотографијом показане и фотографије других њему непознатих лица са основним особинама сличним онима какве је описао, а што је супротно одредби члана 90. ЗКП (бранилац се позива на сада важећи ЗКП), да би потом окривљени ББ изјавио да је лице чија му је фотографија показана управо лице за које је навео да је албанске националности и да му је надимак „...“, с тим што је окривљени ББ у свом исказу на главном претресу изјавио да не познаје окривљеног АА и да га први пут види.

По налажењу овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да

доказна радња препознавања лица коју је вршио окривљени ББ на основу фотографије није извршена у складу са одредбом члана 104. раније важећег ЗКП, који је био на снази у време предузимања ове доказне радње.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ су неосновани из разлога јер се у конкретном случају не ради о доказној радњи препознавања лица, нити у списима предмета постоји записник о радњи препознавања лица коју врши окривљени ББ, а како то погрешно сматрају браниоци окривљених, већ изјашњавање окривљеног ББ у свом исказу датом пред овлашћеним службеним лицем МУП-а РС ПУ Ниш у присуству браниоца - адвоката Часлава Ђорђевића на записнику КУ.бр.2980/12 од 10.01.2013. године о идентитету лица албанске националности који је критичном приликом организовао кријумчарење држављана Сомалије из Македоније до балон сале у селу ..., а кога он познаје по надимку „...“, а чија фотографија му је при давању његовог исказа показана од стране полиције, представља саставни део исказа окривљеног ББ датог у полицији и може бити коришћено као доказ у кривичном поступку.

Осим тога, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да изрека првостепене пресуде не садржи опис радњи извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени ББ правноснажно оглашен кривим и осуђен, односно опис конкретних радњи које је предузео окривљени ББ и то везано за начин на који је примењена сила и претња нападом на живот и тело према оштећенима и којим оружјем, а ради прибављања противправне имовинске користи.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ су неосновани из разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени ББ заједно са окривљенима ЖЖ, ЗЗ, ГГ, ДД, ВВ, ИИ и ЈЈ, а по претходном договору и подељеним улогама, уз употребу силе против оштећених - кријумчарених страних држављана и претње ватреним оружјем - пиштољем да ће напасти на њихове животе, одузели туђе покретне ствари, у циљу да њиховим присвајањем прибаве противправну имовинску корист, на тај начин што су оштећенима, уз претње пиштољем и употребом силе, наредили да се свуку и да им дају сав новац који имају при себи, мобилне телефоне и друге предмете од вредности и том приликом, након извршеног претреса оштећених и њихових одевних предмета и пртљага, од оштећених одузели новац у укупном износу од преко 2000 евра мобилне телефоне, накит и друге предмете од вредности, а у време, месту и на начин ближе описаном у изреци правноснажне пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у радњама окривљеног ББ стичу сва битна законска обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је он правноснажно оглашен кривим.

Такође, као неосновани су оцењени и наводи браниоца окривљеног ББ у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1.

тачка 8) ЗКП, истицањем да је у оптужници јавног тужиоца наведено укупно 12 лица која су оштећена критичним догађајем од 30.10.2012. године, од чега 5 сиријских држављанина и 7 сомалијских држављанина, док је суд из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде као оштећене изоставио 4 држављанина Сомалије и то КК, ЈЛ, ЈЛЈ и ММ, чиме бранилац указује да суд у том делу пресудом није потпуно решио предмет оптужбе.

На исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП бранилац окривљеног ББ - адвокат Веселин Станковић је указивао у жалби изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Нишу К.бр.110/17 од 08.04.2019. године, а које жалбене наводе је Апелациони суд у Нишу као другостепени у својој пресуди Кж1 843/2019 од 09.12.2020. године оценио неоснованим, прихватајући разлоге првостепеног суда дате на страни 59 став 2 првостепене пресуде, а које разлоге и Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на исте упућује.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених у осталом делу су одбачени као недозвољени.

Наиме, бранилац окривљеног ББ у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, истицањем да првостепени суд у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде, није расправио ни једно од спорних питања на које му је указао другостепени Апелациони суд у Нишу у својој одлуци Кж1 1236/2016 од 20.06.2017. године. Поред тога, бранилац окривљеног ББ у поднетом захтеву истиче и да је изрека првостепене пресуде неразумљива, јер нису на јасан и прецизан начин описане и конкретизоване радње сваког од окривљених везано за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, а посебно радње окривљеног ББ и постојање саизвршилаштва између окривљених, те да је изрека пресуде неразумљива везано за тачно време извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, као и везано за опис умишљаја окривљених за извршење предметних кривичних дела и конкретне износе прибављене противправне имовинске користи за сваког окривљеног посебно, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Бранилац овог окривљеног истиче и да суд није дао разлоге због чега сматра да су се у радњама окривљеног ББ стекла субјективна и објективна обележја кривичних дела за која га је огласио кривим, те да није дао јасне разлоге о постојању свести окривљених о договору и њиховом заједничком деловању у извршењу предметних кривичних дела, затим разлоге да се у конкретном случају ради о противправној имовинској користи, а не о обичној користи и на који начин је утврђена вредност одузетих ствари од оштећених, као и да другостепени суд није дао оцену жалбених навода браниоца окривљеног, а посебно везано за нетачност података о осуђиваности овог окривљеног у првостепеној пресуди, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац овог окривљеног у образложењу захтева наводи и да је суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, обзиром да нема ни једног доказа да је окривљени ББ критичном

приликом био у викендици окривљеног НН и да је извршио кривична дела за која је правноснажно оглашен кривим, при чему у његовом возилу нису пронађене ствари оштећених, а такође суд није на поуздан начин утврдио идентитет оштећених страних држављана.

Поред тога, бранилац окривљеног ВВ у осталом делу захтева истиче да другостепени суд није дао разлоге због чега сматра да записници о препознавању представљају законито прибављене доказе, а такође ни разлоге везано за постојање кривичног дела разбојништво које је по исказима оштећених извршено претњом пиштољем, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац окривљеног ВВ у поднетом захтеву наводи и да осим исказа наводно оштећених лица датих у истрази који су прочитани на главном претресу, а чему се одбрана противила и инсистирала на њиховом непосредном испитивању, нема ни једног другог доказа који указује да је окривљени ВВ извршио кривична дела која му се стављају на терет, при чему идентитет оштећених лица није утврђен на поуздан начин јер ни једно од тих лица није имало било какву идентификациону исправу, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним одлукама и указивање на погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова.

Бранилац окривљеног АА у осталом делу захтева наводи да током поступка није на несумњив начин утврђено да је окривљени АА лице које је по претходном договору у балон сали у селу ... смештало кријумчарена лица и о томе мобилним телефоном обавештавало организатора групе ЖЖ који би даље организовао транспорт ових лица, обзиром да ни један од окривљених у својим одбранама не указује на окривљеног АА, нити га препознаје на главном претресу, при чему се на основу телефонских листинга који су изведени као доказ окривљени АА не може довести у везу са извршењем предметног кривичног дела, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и указивање на погрешну оцену доказа у правноснажним одлукама.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да у осталом делу захтева за заштиту законитости браниоци окривљених нижестепене пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, те браниоци окривљених ББ и ВВ и због повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а бранилац окривљеног ББ и због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 11) и члана 462. став 3. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених у овом делу оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљеног ББ у којима се као незаконити докази истичу искази сведока оштећених страних држављана дати у истрази и записници о препознавању се по налажењу овога суда не оспорава законитост ових доказа, јер се не

наводи ни један конкретан разлог њихове незаконитости, већ се заправо оспорава кредибилитет судског преводиоца за арапски језик Muhameda Mauran Ghassal имајући у виду да се у захтеву тврди да наведени судски преводилац није имао важећу лиценцу преводиоца у време испитивања сведока оштећених и извршеног препознавања, а поред тога се оспорава и оцена суда о прихватљивости ових доказа и утврђено чињенично стање у овом делу, обзиром да бранилац износи тврдњу да наведени судски преводилац није могао разумети све оштећене пошто они говоре различитим дијалектима арапског језика, а што све није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је стога Врховни касациони суд поднети захтев браниоца окривљеног ББ и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног ББ правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неосноване и то захтеве браниоца окривљеног АА - адвоката Петра Пауновића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Момчила Ковачевића у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а захтев браниоца окривљеног ББ - адвоката Веселина Станковића у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољене.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић